

LIKVIDAATTORIEN „GOLOS“ VASTUSTAA PUOLUETTA ⁵⁴

(VASTAUS „GOLOS SOTSIAL-DEMOKRATA“ LEHDELLE)

„Golos Sotsial-Demokrata” № 19—20 ja toverien Axelrodin, Danin, Martovin ja Martynovin manifesti, joka julkaistiin erikseen nimellä „Kirje tovereille”, ovat sellainen pommi puolueen räjähdyttämiseksi heti yhdistävän täysistunnon jälkeen, että meidän täytyy esittää viipymättä vaikkapa lyhyt, vaikkapa epätäydellinen varoitus, kääntyä varoituksella kaikkien sosialidemokraattien puoleen.

Aloitamme siitä, että „Golos Sotsial-Demokrata” tulittaa meitä, Pää-äänenkannattajan toimitusta. Se syyttää meitä — tov. Martovin avulla — siitä, että olemme lähettäneet viime mainitun kirjoittaman artikkelin „Diskussionnyi Listokiin” ⁵⁵. „Minun artikkelini ei lainkaan väittele täysistunnon päätösten johdosta”, kirjoittaa ja korostaa tov. Martov; sama on kirjaimellisesti toistettu „Kirjeessä tovereille”.

Jokainen, joka vaivautuu lukemaan tov. Martovin artikkelin „Oikealla tiellä”, huomaa, että siinä aivan *suoraan väitellään* täysistunnon päätöksistä, aivan suoraan esiinnyttään Pää-äänenkannattajan kokoonpanoa koskevaa päätöstä *vastaan*, perustellaan yksityiskohtaisesti virtausten tasa-vertaisuuden, virtausten „*neutralisoinnin*” teoriaa. Se huutava valhe, jota tov. Martov ja koko „Golosin” toimitus puhuu, että kiistanalainen artikkeli muka „ei väittele” täysistunnon päätöksistä, tuntuu suorastaan puoluepäätöksen pilkkaamiselta.

Ellei joku käsitä, mikä ero on täysistunnon päätöksistä väittelemisellä ja täysistunnon *linjan* tunnollisella noudattamisella itse Pää-äänenkannattajassa, niin kehotamme

sellaisia henkilöitä, *varsinkin menshevikkejä*, miettimään Pää-äänenkannattajan tässä numerossa julkaistua tov. Plehanovin opettavaista artikkelia ja saman kirjoittajan yhtä opettavaista „Dnevnik Sotsial-Demokratian” 11. numeroa. Yksikään menshevikki, ellei hän halua tehdä pilkkaa puolueen päätöksestä ja puolueen yhdistämisestä, ei voi kieltää sitä, että „Dnevnikissä” tov. Plehanov *väittelee* täysistunnon päätöksistä, mutta artikkelissa „Maanalaisuuden puolustukseksi” hän puoltaa *puolueen linjaa*. Voidaanko tätä eroa olla käsittämättä, ellei pyritä pahaan päämäärään — *tekemään tyhjäksi* täysistunnon päätöksiä?

Mutta ei siinä kyllin, että tov. Martov ja koko „Golosin” toimitus puhuvat huutavaa valhetta, että muka artikkelissa „Oikealla tiellä” ei väitellä täysistunnon päätöksistä. Artikkelissa on jotain paljon pahempaa. Artikkelisi on kokonaan rakennettu toisaalta illegaalisen puolueen, s.o. VSDTP:n, ja toisaalta puolueesta erkaantuneiden, sosialidemokraateiksi itseään nimittävien *legalistien tasavertaisuuden teorialle*. Artikkelisi on kokonaan rakennettu näiden työväen etujoukon „*kahden osan*”, „*sosialidemokratian kahden osan*” toisistaan erkanemisen teorialle, kahden osan, joiden kuuluisi yhdistyä samoilla „tasavertaisuuden ja neutralisoinnin” perusteilla kuin kaikenlaiset kokonaisuudesta lohjenneet osat aina yhdistyvät!

Tilan puutteen vuoksi ei voida ottaa lisää lainauksia Martovin katsomusten tällaisen luonnehtimisen vahvistukseksi. Se tullaan tekemään monissa muissa kirjoituksissa, jos sellainen tarve yleensä ilmaantuu, sillä tuskinpa kukaan tohtii kieltää sitä, että Martovilla on „tasavertaisuuden teoria”.

Tuo uusi teoria taas on suoranainen ryntäys täysistunnon päätöksiä vastaan, ja enemmänkin: se on niiden *suoranaista pilkkaamista*. Täysistunnon päätösten tarkoituksena, mikä on selvä kaikille niille, jotka täyttävät tunnollisesti näitä päätöksiä, on se, että täytyy poistaa puoluekantaisten menshevikkien ja puoluekantaisten bolshevikkien kahtiajako, näiden vanhojen *puolueeryhmien* kahtiajako, eikä suinkaan yleensä *kaikkien* legalistien ja meidän illegaalisen VSDTP:mme välistä „kahtiajakoa”. Puolueesta erkaantuneita legalisteja ei ollenkaan pidetä puolueen kaltaisena tai puolueen vertaisena „sosialidemokratian osana”. Päinvastoin, heitä kutsutaan *takaisin puolueeseen*; selvästi

ilmaistuna *ehtona* on eroaminen likvidaattoruudesta (s.o. legalismista hinnalla millä hyvänsä) ja siirtyminen puolueen näkökannalle, siirtyminen „puoluekantaiseen elämäntapaan”. Keskuskomitean kirje konferenssista, tuo *virallinen* ja puolueelle ehdottoman velvoittava kommentaari täysistunnon päätöslauselmiin sanoo aivan selvästi, että sen, ovatko legalistit *todellisuudessa puoluekantaisia*, saavat *päätellä illegaaliset järjestöt* *, t.s. se varta vasten hylkää „tasavertaisuusteorian”!

Tämän Keskuskomitean kirjeen on laatinut täysistunnon erikoisen päätöksen perusteella erikoinen valiokunta, johon kuuluvat toverit Grigori⁵⁶, Innokenti⁵⁷ ja Martov. *Koko* tämä valiokunta on *yksimielisesti* hyväksynyt kirjeen. Nyt tov. Martov — ikään kuin jonkin pahan hengen vaikutuksesta — vaihtaa rintamaa, kirjoittaa artikkelin, joka on läpeensä kyllästetty *aivan päinvastaisella* teorialla, ja sitten hän vielä valittelee, aivan kuin pilkaten puoluetta, kun tuo artikkeli katsotaan väittelyartikkeliksi!

On itsestään selvää, että tuo tasavertaisuusteoria, joka „Golosin” *kaikissa* muissa artikkeleissa on tuotu esiin vielä paljon räikeämmin ja karkeammin kuin Martovilla, vie *todellisuudessa puolueen alistamiseen likvidaattoreille*, sillä sellainen legalisti, joka asettaa itsensä vastakkain illegaalisen puolueen kanssa pitäen itseään tasavertaisena sen kanssa, onkin juuri likvidaattori. Poliisin vainoaman illegaalisen sosialidemokraatin „tasavertaisuus” legalistin kanssa, joka on legaalisuudellaan ja puolueesta irtautumisellaan turvattu, on todellisuudessa työläisen ja kapitalistin „tasavertaisuutta”.

Kaikki tämä on niin silmännähtävää, „Golosin” pilkan- teko täysistunnon päätöksestä ja Keskuskomitean kirjeessä annetuista päätöksen selityksestä on niin ilmeistä, ettei Martovin artikkelia voida nimittää muuksi kuin sellaiseksi, jossa on osoitettu „*oikea tie*”... likvidaattorien voittoon puolueesta.

* Ks. Pää-äänenkannattajan 11. numeroa, ss. 11—12: „Vain paikalliset järjestöt voivat turvata sen, että tämä lisäksi tuleva edustus koskisi ainoastaan *todellisia*” (kursivointi „Kirjeessä”) „puoluemiehiä; paikalliset työntekijämme eivät tule arvostelemaan näitä legaalisen liikkeen työntekijöitä ainoastaan sanojen nojalla, vaan myöskin *heidän tekojensa* nojalla ja tulevat tekemään kaikkensa sen hyväksi, että otettaisiin mukaan vain ne, jotka itse asiassa nytkin muodostavat osan puolueestamme ja jotka haluavat tulla puoluejärjestöömme työskennelläkseen tosi- teolla sen hyväksi, lujittaakseen sitä, alistuakseen sen tahtoon ja päivelläkseen sitä” j.n.e.

Puoluekantaiset menshevikit ovat jo huomanneet tuon vaaran. Todistuskappale — „Dnevnik Sotsial-Demokratian” 11. numero, jossa menshevikki Plehanov, luettuaan vasta täysistunnon päätöslauselman ja näkemättä vielä Keskuskomitean „Kirjettä”, huomauttaa *varta vasten* siitä, että „ellei suhtauduta tarkkaavaisesti” päätöslauselman sanoihin legalisteista, jotka „ovat valmiit ottamaan pysyvän järjestöllisen yhteyden paikallisiin puoluekeskuksiin”, niin „„likvidaattorit” saattavat tehdä siihen itselleen sopivan takaportin” (s. 20).

Eikö olekin selvää, että Plehanov on tutkinut erinomaisesti omat golosilaisensa? Hän on osoittanut juuri sen *likvidaattorien takaportin*, jota „Golos Sotsial-Demokrata” № 19—20 kaikin voimin, miltei kaikissa kirjoituksissa ensimmäisestä viimeiseen riviin saakka „kehittelee”. Eikö meillä ole oikeus nimittää sitä *likvidaattorien „Golosiksi”* *?

Miten pitkälle golosilaiset ovat menneet likvidaattoruuden puolustamisessa, sen osoittaa seuraava kohta „Kirjeessä tovereille”:

„...Pää-äänenkannattajan... pitää hankkia itselleen luottamus sekä vanhojen maanalaisten järjestöjen elinkykyisten ainesten keskuudessa...” (maanalaiset puoluejärjestöt osoittavat täydellistä luottamusta niin Keskuskomitealle kuin Pää-äänenkannattajallekin; on naurettavaa puhua tässä „hankkimisesta”)... „että myös uusien julkisten järjestöjen keskuudessa, jotka ovat nyt sosialidemokraattisen toiminnan pääpesäkkeitä” (vai niin!). Siis puolueesta erkaantuneet legalistit ovat *pääpesäke*. Ei heidän pidä hankkia puolueen luottamusta, tulla todellisuudessa puoluemiehiksi, tulla puolueeseen, palata puoluekannalle, vaan puolueen pitää Pää-äänenkannattajan kautta „hankkia heidän luottamuksensa” — nähtävästi sillä likvidaattoruuden verhotulla puolustella, sillä takaporttien valmistelulla likvidaattoreita varten, jota me näemme „Golosissa”!!

Tov. F. Danin koko kirjoitus „Taistelu legaalisuuden puolesta” on läpeensä kyllästetty suoranaiseen reformismiin saakka menevällä likvidaattorihengellä. Sanoessaan, että „taistelu legaalisuuden puolesta” on „eräs tärkeimmistä vallankumouksellisista tehtävistä”, on „lippu” j.n.e., tov. Dan ei puolusta sosialidemokraattista, vaan kadettilaista

* „Golos” — „Ääni”. Suom.

näkökantaa. „Illegaalinen yhteenliittyminen välttämättömänä aseena taistelussa legaalisuuden puolesta”, julistaa tov. Dan. Se on kadettien tapaista. Kadeteilla puolue on illegaalinen, mutta heidän illegaalisuutensa on nimenomaan vain „välttämätön ase taistelussa legaalisuuden puolesta”. Sosialidemokratialla *legaalinen* yhteenliittyminen on nykyään eräs *illegaalisen puolueen* välttämätön ase.

...,„Vain sen” (legaalisuuden puolesta käytävän taistelun) „valossa, sen nimessä onkin nykyään mahdollista sellainen proletariaatin taistelu, joka asettaa... päämääräkseen... itsevaltiuden kukistamisen”...

Tämä käsitys on taaskin käännettävä nurin, jotta siitä tulisi *sosialidemokraattinen* käsitys. Vain itsevaltiuden kukistamiseksi käytävän taistelun valossa, vain sen nimessä on mahdollista todella sosialidemokraattinen toiminta legaalissa järjestöissä. Vain proletariaatin tyypistämättömien vallankumouksellisten vaatimusten puolesta käytävän taistelun nimessä, vain vallankumouksellisen marxilaisuuden ohjelman ja taktiikan valossa on sosialidemokratialle mahdollista käyttää todella menestyksellisesti kaikkia ja kaikenlaisia legaalisia mahdollisuuksia, on mahdollista ja välttämätöntä puolustaa niitä mitä sitkeimmin ja muuttaa ne puolueityömme tukikohdiksi.

Mutta ei siinäkään ole vielä kaikki. Golosilaiset iskevät täysistunnon päätöksiä suoraan vasten naamaa agitoidessaan sekä kirjeessään että sanomalehdessään „*Golosin*” *julkaisemisen jatkamisen* puolesta vastoin Keskuskomitean päätöksiä. Emme rupea tässä selvittelemään sitä naurettavaa ja surkeaa sofistikkia, jolla puolueen päätöksen täyttämättä jättämistä halutaan puolustella. On parempi, kun rajoitumme — ainakin tässä lyhyessä kirjoituksessa — viittaamaan *puoluekantaisen menshevismien ääneen*, „Dnevnikin” 11. numeroon. Toveri Plehanov on aavistanut tämänkin likvidaattorien takaportin sanoen suoraan, yksinkertaisesti ja selvästi sen, mistä yksikään lojaalinen sosialidemokraatti ei voi olla epäilevällä kannalla: „agitatio „*Golosin*” lakkauttamista *vastaan*”, kirjoittaa hän 18. sivulla, on „agitaatiota puolueeryhmän hävittämistä vastaan, s.o. agitaatiota Keskuskomitean täysistunnon mahdollisten tulosten tärkeimmän kohdan *tyhjäksi tekemisen* puolesta”. Mitä on „Golos Sotsial-Demokrata” tietyn

suunnan menshevikeille? Se on heidän todellinen ryhmäkuntalainen — ja sitä paitsi vastuuton — keskuksensa.

Juuri niin. Yhdistymisen *tyhjäksi tekeminen* — siinä „Golosin” 19.—20. numeron sekä „Golosin” neljän toimittajan kirjoittaman, täysistunnon päätöksiä vastaan tähdätyn julkilausuman tavoite. Yhdistävän täysistunnon jälkeen he ovat puolustaneet likvidaattoruutta paljon avomielisemmin, paljon häikäilemättömämmin kuin ennen täysistuntoa. Kun heidän julkilausumassaan ilmoitetaan menshevikeille, että Keskuskomitean Ulkomaisen byroon kirje ryhmistä⁵⁸, kirje, jossa kehoitetaan saamaan aikaan todellinen yhtenäisyys, *on hyväksytty Keskuskomitean Ulkomaisen byroon menshevististen ja bundilaisten jäsenten ääniä vastaan*, niin jokainen ymmärtää, että edessämme on huonosti verhottu *kehotus olla alistumatta tähän* kirjeeseen, kehotus yhdistymisen ehkäisemiseen ulkomailla. Siirtyköt golosilaisia paheksuvat puoluekantaiset menshevikit paheksumisesta *tekoihin*, jos he tahtovat hinnalla millä hyvänsä viedä läpi puolueen yhdistymisen. Tämä yhdistyminen riippuu nyt puoluekantaisista menshevikeistä, heidän *valmiudesta ja kyvystään käydä suoraa taistelua* sekä ulkomaista että venäläistä golosilaisten likvidaattorien „tosiasiallista keskusta” vastaan.

Tämä venäläinen keskus, venäläinen MK (menshevistinen keskus) esiintyy „Golosin” 19.—20. numerossa suoraan, julkaisee „avoimen kirjeen”, jossa Plehanov julistetaan „menshevismien aatteiden likvidaattoriksi”. Menshevikkien eroamisen puolueesta tämä venäläinen MK selittää — tai olisi oikeammin sanoa: puolustelee sitä — „yleisesti tunnetulla ilmiöllä, puoluesolujen puutuneisuudella”!! Eroavia — sanoo meille MK:n julkilausuma — „nimitetään parhaavasti likvidaattoreiksi” („Golosin” 24. sivu).

Me kysymme sosialidemokraateilta, jotka vähänkin pystyvät ajattelemaan objektiivisesti, kysymme varsinkin työläissosialidemokraateilta virtauksiin katsomatta, eikö MK:n tuollaisen julkilausuman ilmaantuminen seuraavana päivänä täysistunnon jälkeen merkitse yhdistymisasiän *tyhjäksi tekemistä*?

Katsomme velvollisuudeksemme ilmoittaa koko puolueelle tuon kuuluisan — olemme varmoja, että siitä tulee herostraattisen kuuluisa — asiakirjan allekirjoittajien nimet: 1) Avgustovski, 2) Anton, 3) Vadim, 4) V. Petrova,

5) Georgi, 6) Georg, 7) Jevg. Ga-az, 8) Kramolnikov, 9) D. Koltsov, 10) Nat. Mihailova, 11) *Roman*, 12) Romul, 13) Solomonov, 14) Tsherevanin (kuinkas muuten!), 15) *Juri*, 16) J. P—i⁵⁹.

„Nämä allekirjoitukset”, kirjoittaa „Golosin” toimitus, „kuuluvat vanhoille puolueytöntekijöille, jotka toimitus hyvin tuntee; muutamat heistä ovat olleet puolueen vastuunalaisissa toimissa”.

Nämä nimet, vastaamme me, naulataan häpeäpaaluun kaikkien valvutuneiden sosialidemokraattisten työläisten tahdosta, kun he ovat lukeneet „Golos Sotsial-Demokratian” 19.—20. numeron, kun he ovat tutustuneet täysistunnon päätöksiin, kun he ovat saaneet tietää seuraavan tosiasian:

Keskuskomitean UB (Keskuskomitean ulkomainen toimeenpaneva elin) sai muutama päivä sitten Keskuskomitean Venäjän byroolta virallisen kirjeen. Tässä kirjeessä sanotaan kirjaimellisesti seuraavaa:

...*„Käännymme toverien Mihailin⁶⁰, Romanin ja Jurin” (edellä olemme alleviivanneet nämä nimet) „puoleen kehottaen ryhtymään työhön, mutta saimme heiltä vastauksen, jossa sanotaan, että he pitävät täysistunnon päätöksiä vahingollisina ja vieläpä katsovat vahingolliseksi itse Keskuskomitean olemassaolonkin. Tällä perusteella he kieltäytyvät edes tulemasta yhteen istuntoon kooptoisista varten” *...*

(Selitämme puolestamme: menshevistisen keskuksen päämiehet eivät ainoastaan itse kieltäydy kannattamasta

* Julkaisemme lisäksi kaikki ne kohdat kirjeistä (Keskuskomitean Venäjän byroon ja erään Venäjällä toimivan Keskuskomitean jäsenen⁶¹ kirjeistä), jotka koskevat Keskuskomitean koollekutsumista Venäjällä:

...*„Pyydämme tovereita Martovia ja Keskuskomiteaan kuuluvia menshevikkejä viivyttämättä tiedottamaan meille niiden toverien nimet ja osoitteet, joita he ehdottavat kooptoitavaksi (pietarilaiset menshevikit ovat kieltäytyneet siitä)”... „Venäjän kollegiota ei voida vielä koota: ei juuri kukaan suostu tulemaan kooptoituksi, toistaiseksi on suostunut vain yksi bolshevikki ja hänkin mahdollisesti. Menshevikit (Mihail, Roman ja Juri) ovat kategorisesti kieltäytyneet pitäen Keskuskomitean toimintaa vahingollisena. Myöskin täysistunnon päätöslauselmat ovat Mihailin ja muiden mielestä vahingollisia. Keskuskomitean sekaantuminen legaalisisä järjestöissä nykyään tapahtuvaan sosialidemokraattisten voimien valtoimeen ryhtymisprosessiin on heidän sanontansa mukaan samaa kuin sikiön repäiseminen pois äidin kohdusta raskauden toisella kuukaudella. Pyydämme viivyttämättä osoittamaan meille toisia tovereita, joille voi tehdä ehdotuksen heidän kooptoisestaan. Ollisi myös toivottavaa saattaa julkisuuteen toverien suhtautuminen tuohon Mihailin y.m. menettelyyn”.*

Keskuskomiteaa, vaan myös kieltäytyvät tulemasta toisten menshevikkien kooptaatiota varten, menshevististen työläisten kooptaatiota varten, tietäen erinomaisesti, että kieltäytyminen saapumasta kooptaatiota varten *jarruttaa* Keskuskomitean toimintaa, *jarruttaa sen muodostamista*, pakottaa ehkäpä kuukausiksi *lykkäämään* Keskuskomitean ryhtymistä varsinaiseen työhön Keskuskomiteana.)

Siis ne samat henkilöt, jotka painetussa sanassa Axelrodin, Danin, Martovin ja Martynovin myötävaikutuksella ja hyväksymyksellä julistavat, että Plehanov on heitä „nimittänyt parhaavasti „likvidattoreiksi” ”, — suorastaan ehkäisevät Keskuskomitean varsinaista olemassaoloa, julistavat sen olemassaolon vahingolliseksi.

Ne samat henkilöt, jotka huutavat maanalaisessa lehdistössä („Golosin” kautta) ja legaalaisessa lehdistössä (liberaalien kautta) „yleisesti tunnetusta ilmiöstä, puolue-solujen puutuneisuudesta”, *itse ehkäisevät yrityksiä*, joita tehdään näiden solujen ja jopa sellaisen solun kuin Keskuskomitean kuntoonsaamiseksi, ennalleenpalauttamiseksi ja käyntiinpanemiseksi.

Tulkoon nyt kaikkien sosialidemokraattien tietoon, ketä tarkoitetaan toverien Axelrodin, Danin, Martovin ja Martynovin julkilausumassa, kun siinä puhutaan „julkisen liikkeen toimihenkilöistä, joiden hallussa nyt ovat taistelevan proletariaatin tärkeimmät etuasemat”. Tulkoon nyt kaikkien sosialidemokraattien tietoon, kenen puoleen „Golosin” toimitus kääntyy, kun se kirjoittaa: „tahtoisimme, että toverit” (Mihailit, Romanit ja Jurit) „arvostaisivat merkitykseltään sen halkeaman, mikä on nyt isketty viralliseen dogmiin, joka todellakin tuomitsi puoluejärjestön väistämättömään puutumistilaan, ja koettaisivat asettua niihin asemiin, jotka tämä halkeama heille” (Mihaileille, Romaneille ja Jureille) „tarjoaa”.

Me käännyimme puolueemme kaikkien järjestöjen, sen kaikkien ryhmien puoleen ja kysymme niiltä, aikovatko ne sietää tuota pilkantekoa sosialidemokratiasta? Saako nyt jäädä passiiviseksi tapahtumien katselijaksi vai onko välttämättä ryhdyttävä päättävään taisteluun sitä virtausta vastaan, joka järkyttää itse puolueen olemassaoloa?

Me kysymme kaikilta Venäjän sosialidemokraateilta, voiko heillä vielä nyt olla epäilyksiä sen suhteen, mikä on

virtausten „tasavertaisuuden teorian”, legalistien ja illegaalisen puolueen tasavertaisuuden teorian, „legaalisuuden puolesta käytävän taistelun” teorian y.m.s., y.m.s. käytännöllinen, reaalipoliittinen merkitys?

Nuo teoriat, nuo mielipiteet, nuo takaportit ovat *sanallinen suojus*, jonka taakse kätkeytyvät Mihailien, Romanien ja Jurien kaltaiset *socialidemokratian viholliset*, sellaiset heidän poliittiset apurinsa kuin kuusitoista menshevikkiherostratosta, sellaiset heidän aatteelliset johtajansa kuin „*Likvidaattorien ääntä*” hoitavat kirjailijat.

Siis: „Golcs Sotsial-Demokrata” № 19—20 ja „Golosin” neljän toimittajan hajotushenkinen julkilausuma „Tovereille” on suoranaista agitaatiota:

ryhmälehdden puolesta yhtenäisyyttä vastaan,

ulkomailla yhdistymistä vastaan,

ilmeisen likvidaattoruuden puolustamiseksi,

Keskuskomitean varsinaisen olemassaolon suoranaisten vastustajien puolustamiseksi,

Puoluetta vastaan!

Puoluetta vastaan tähdätty salaliitto on paljastettu. Jokainen, jolle VSDTP:n olemassaolo on kallis, nousekoon puolustamaan puoluetta!

„Sotsial-Demokrat” № 12,
maaliskuun 23 (huhtikuun
5) pnä 1910

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstistä, joka on tarkistettu Erillisen
vedoksen tekstin mukaan